

SZEGEDI HIRADÓ.

39-ik szám.

Szombaton, május 18-án 1861.

Harmadik évfolyam.

Megjelenik:

Hetenként kétszer, szerdán és szombaton reggel.

Szerkesztői iroda:

Buzatér, Sziráky-ház, első emelet.

Kiadóhivatal:

Burger Zsigmond könyvkereskedése.

Előfizetési feltételek.

Vidékre postán és Szegeden házhozhozással: Egész évre 8 frt, — félévre 4 frt, — évnegyedre 2 frt osztr. ért.

Helyben elvitelve a kiadó-hivatalból: Egész évre 6 frt, — félévre 3 frt, — évnegyedre 1 frt 60 kr. osztr. ért.

Egyes szám ára 8 ujkr.

Hirdetések:

Az öthasábos petitsor egyszeri hirdetésnél 7 ujkr. kétszerinél 6 ujkr., többszörinél 5 ujkr. Bélyegdíj minden egyes beiktatásért 30 ujkr. A nyilttérben a háromhasábos petitsor iktatási díja 20 ujkr.

Az előfizetési pénzek és hirdetések Burger Zsigmond könyvkereskedéséhez címezendők.

Szeged város följirata a nemzetgyűléshez.

Mélyen tisztelt Nemzetgyűlés!

Alig hangzott el a nemzet kebléből Palóczy László, az ifjú lelkű aggastyán halála fölött kelt fájdalom-sóhaj; alig száradt föl a köny, mely a nemzet halálját kiérdemelte hazafi elvesztése miatt milliók szemében remegett; alig lön a nemzet egyik kincsét rejtő koporsóra az utolsó göröngy hengerítve: midőn egy újabb kipótolhatatlan veszteség érzete ónsúlyként nehezült a nemzetre, Teleky László gróf halálának leverő hírében.

És e rémitő hír valószínűsége fölötti fájdalom annál mélyebb, annál kétségbe taszítóbb lön, minél inkább vérzett még a szív, és sajgott a sebb az alig túlért veszteség miatt, s minél inkább éreztük a halál-áldozat nagyságát, mely azon férfuban vétetett meg a nemzetben, kiből 12 évi szenvedés után egy jobb jövőnek egyik leghathatósabb alkotóját tisztelék.

Ámde a pillanat, mely Teleky László halálát hírül hozá, a mily mértékben lesújtá a nemzetet, ép oly arányban villanyozta föl a tetterőt, mely a megdicsőültben nemesak irányzótól, de egyszersmind hatalmas tényezőtől fosztaték meg.

És ezért az alulirt közönség, melynek az elhunyt gróf tiszteletbeli képviselőtagja s büszkesége vala, midőn e súlyos veszteség fölötti mély fájdalomát a mélyen tisztelt nemzetgyűlés előtt kijelenté, s az elhunyt gróf iránti hálaemlékét jegyzőkönyvében kívül Szeged egyik utcájának „Teleky“ halhatatlan nevére elnevezés által megörökíté, egyszersmind bizalomteljesen kéri a mélyen tisztelt képviselőházat, hogy a dicsőültnek hazánk közboldogságára irányzott eszméit végrendelet gyanánt tekintve, azokat valószínűleg törekedjék, ünnepélyes fogadással kijelentvén részünkről: mikép a nemzetgyűlés ama végrendelet végrehajtásában Szeged népére mindenkor bizton számolhat.

Szeged, 1861. évi május hó 13-ikán s folytatva tartott közgyűlésből.

Nemzeti létünk sarkalatos feltételei.

VIII.

Társadalmi bajaink forrása.

Egyik igen lényegős bajunk, hogy sok közöttünk az úgy nevezett költői tehetség. Legáltalán úgy látjuk, nagyon sokan örömet ringatóznak a képzelgés tündéralmaiban.

És ez a, mint mondják, keleti sajátság, úgy látszik, leghathatósabban hajtja fajunkat a nyugati civilizáció balgaságaiba anélkül, hogy annak előnyeit kellőleg fölkarolni és szükséges mérvben hasznunkra fordítani sarkalna.

Egyébiránt, ha elfogulatlan széttekintéssel vizsgáljuk a korszellem jelenségeit többé kevésbé másutt is észrevehető az a, hogy úgy mondjuk, ifjú idétlensége a szellemnek csatlakozva az elvénhedőtség tehetetlenségével; mely közben az igazán férfias öntudatnak határozott erélye csak gyébrebb tüneményekben mutatkozik.

De éppen ennek a céltudatos és határozott jellemű törekvésnek nyilatkozási

mérvétől függ a társadalmi érettségnek bölcselési fokozata.

Már a valódi haladású társadalmak tisztelével bizony sok részre vonatkozólag elmondhatni, mikép korunk szellemirányzata, mely egy részt a képzelő tehetségek túlnyomó fejlesztésével hat, másrészt pedig az anyagi érdeket illetően — mondhatni — a szívtelen önzés felé hajt, e két szélsőségnek látszó irány találkozása s vegyülete által mintegy rövidített uton s kétszeresült erővel ragad és lökdös az úgy nevezett „korszellem“ azon állapotba, melytől a céltudatos elmék mindinkább visszariadnak.

Túlcsigázott képzelmeink az ábránd lepkeszárnyain csapongva kalandoznak oly utopiák felé, melyeknek, ha létesíthetők volnának is e földön, még a legfeszültebb törekvések sem bírnák birtokát biztosítani; — hát ama kényelemvágy, amaz érzéki élvhajzás, amaz érzelmi fásultság, mely a divatos képzelgéssel sajátságos, mondhatnók bámulatra méltó s mégis természetös frigybe lépett, hogy volna képes mindazt létesíteni, s kitartóvá szilárdítani?

Ismeretesek előttünk azon indokok, melyekkel a jóhiszeműség mentőgeti a képzelemnek mai divó magasztaltságát. — Lelkesödést kell a keblekben gerjeszteni, s azt folyton ápolni, növelni szükség: mert csak annak heve olvaszthatja föl ama sok csüggeteg és nagyrészt közönyös érzelmet, az erősíti a közügy iránt rokonszenvet, buzgalmat stb.

Mintegy ily hangzásuk a mentő vélemények. Nem tagadhatjuk a szándék jóságát: de egy kis logikai megkülönböztetés sokat változtat a dolgan.

Nagyon is szánandónak tartjuk azt, ki nem méltányolja illőleg a valódi lelkesülésnek bármily igazi eszme, bármily üdvös tárgy iránt, sőt ki maga is nem érzi magában e nemes hevületnek buzditó erejét valamely igazán emberi föladat teljesítése iránt: ámde épp ezen érzelmetlenség fogva vajmi szigorú határvonalat kell ismerünk az igaz és állelkesültség, a valódi buzgalom és kába rajongás közt!

Hogy ne lenne tehát egyik legforróbb ohajtásunk, hogy e határvonalat nemzetünknek minél számosabbja ismerje?

Céltudatosan a lelkesülésnek csak ama fogalom szerint lehetünk tisztelői, melyben azt a józan bölcsélet legkiválóbb hívei mindenütt és minden korban ajánlottak.

Kisérjük meg e fogalom körvonalozását. Az a lelkesedés, — mely a szellemi életnek mindegyik körében hathatós emeltyüként szolgál, — az öntudatos és valódi föladata iránt kellőleg tájékozott szellemnek olyatén emelkedőtsége és szilárd erélye, melynél fogva az a tiszta tudattá fejlődött eszmét töle telhetőleg valószínűleg igyekszik. — Ez okból nevezik a bölcselők észindulatnak is; mert csak az értelmi megfontoltsággal párosult érzelmi fokozottságot méltatni az igazi lelkesedés nevére.

Ott, hol az érzemény elragadtatásai túlkapnak az ész uralmán, beállt a féktelen képzelgés, ábrándosság, melyet legfőleg csak vak lelkesülésnek lehetne nevezni. — Mit várhatni pedig a lelki vakaságtól, a kába indulattól: önkint érthető.

Az igazi lelkesülésben arányosnak kell lennie a tárgyismeretnek az érzelmi fokozottsággal, sőt amannak kell ezt fölgerjeszteni, vagy egytt keletközniök s egyesülten hatniök, mint a napsugárban a fény és meleg egyesülve eszközli a természetet s termékenységet.

Tagadhatlan, hogy eszközül fölhasználva a céltudatlan érzelmi hevület is alkalmas olykor üdvös dolgok kivételére: de szintűgy ellenkezőleg a legkárosabb iránynak és neki ragadható az, mint azt a történelem akárhány példával igazolja.

Bármily színes érvekkel okoskodnak is azon ifjudag gondolkodásuk, kik a szellemi magasztaltságot ez időkhöz képest jótékony ellenszernek hi-

szik amaz elkedvetlenődöttség ellen, melyet a mostoha körülmények keserítései okozának: a mi ellenkező meggyőződésünk évezedek folytán kipróbált hagyományokon sarkallik, és az emberi természet legbensőbb lényegét veszi alapul. Ugyanis az igazi életrealitás elvét látjuk kifejezve eme közmondásunkban: észszel indulj, okkal járj, meg hogy aki árnyékon kapdoz, a koncot elejti.

Ha az ily gyakorlati irányú életbölcsélem nem volna is még nemzeti hagyományainkban oly bőven lelhető: arra kellene iparkodnunk, hogy az minél inkább meghonosítottassék; nem pedig ellenkezőleg még e nagybölcsü szellemi ereklyéket érvénytelenítünk, mint azt az ujdón sült bölcseskedés nagy hévvel megkezde. — Valóban szép haladás lenne az egészséges elme ép fölfogását s gyakorlati józan itéletét a hagymázos képzelem ábrándjaival fölcsereelni! Mert míg amaz, hogy biztosabban lépjen, kissé lassabb s nehezközebb mozgású: emez minthogy az akadályokkal nem törődik, tündérszökdelésekkel lebbeng — a nagy ürben. Csak a valóra ébredés zuhantja le olykor magas felhőiből.

Mintha bizony nemzetünk annyira szellemnyomorékká nyavalyásodott volna, hogy a valódi életben nem is lehető szer enyhítésére: oly annyira a képzelődés világába ohajta nem egy hivatlan boldogítója varázsolni. — Eppen jókor, midőn minden talpalatnyi talaja kérdésbe vonatott!

Régi tapasztalat, hogy bajjal jár a baj, s mi megújultan láttuk, midőn bajunkat bajjal is próbáltuk orvosolni.

Csak már aztán a kárral vásárolt tanulság ne veszne megannyiszor kárba; hanem legalább apja botlásán okulna a magzat!

Karcsanyéki G.

Közgyűlés Szegeden.

Május 13- és 14-én.

(Folytatás.)

Mielőtt a tárgyalások folytatását megkezdenők, hozzuk egész terjedelmében a már általunk is lejegyezve megemlített s elnök polgármester indítványára hozott közgyűlési határozatot:

1) Gróf Teleki László és Palóczy László maguk iránt Szeged városát örök halálra kötelezték.

2) Szeged városa 4 heti gyászt veszen föl.

3) Szeged városa megírja Miskolc városa közönségének Palóczy László elhunyt föltti fájdalmát; kijelentvén, hogy e veszteség kínos érzetében Miskolc városával, valamint az egész hazával teljes mértékben osztozik.

4) Szeged városa az országgyűlés előtt följátszilag jelenti ki azon kipótolhatatlan veszteség fölötti fájdalmát, melyben gróf Teleki László halála által az összes nemzettel osztozik; kérve a képviselőházat, hogy a dicsőült nagy hazafinak politikai elveit végrendelet gyanánt tekintve, megtörhetlen egyetértéssel valószínűleg törekedjék. Végre:

5) hogy gróf Teleki László emlékezete Szeged kebelében külsőleg is megörökítettassék, azon utca, mely már 1848-ban az ő tiszteletére „Teleki“ utcának lön nevezve, de az önkényuralom által „rózsa“ utcának kereszteltetett, újra „Teleki“ nevet nyerjen.

Szinte csak az igazság érdekében s a tárgy fontosságánál fogva közöljük a hozzánk küldött s az adókérdésre vonatkozó következő részletes földerítést:

fölvastatván a helytartótanácsnak azon rendelete, mely által tudtul adatik, hogy a cs. pénzügyi-miniszterum a törvénytelen adó behajtását a katonaság által rendelte eszközlésbe venni. Ezzel kapcsolatban Szabó János képviselő indítványozá, hogy mintán már közgyűlési határozatnál fogva tisztviselőink az ily adó behajtásától vagy ahoz való segédkez nyujtásától el lönének tiltva; mondassék ki újra, hogy az illetőn segélynyujtás bazaarulás-

nak vétetik. Melyre egy másik képviselő ékesszólásával törvényszeresen is megmutatta, mikép ezen indítványt elfogadni kötelesség is; amit a közgyűlés közös akarattal elfogadottnak nyilvánítván, elnök polgármester ur a határozatot ily értelemben ki is mondá, melyhez Vadász Manó főbíró azt kívánta még csatoltatni, hogy miután az ily törvénytelen adóbehajtását katonai elszállásolással akarják eszközösbe venni, az illetén eljárás is tehát nem volna egyéb hadi requisitónál; az igazság pedig ugy hozná magával, hogy az efféle requisitionális terheket ne az egyes, hanem az egész közönség viselje: azért, ha valakin ez megtörténék, bebizonyítván károsodását, az neki a közből megtérítették. De szükséges figyelmeztetni közgyűlésileg a népet, hogy ellent ne álljon az erőszaknak, miután a magyarok mindig a volt legerősebb palladiuma, hogy az erőszaknak a törvényességet, vagyis erkölcsi ellenállását használta föl fegyverül; kíváná tehát ezuton indítványát Pestmegye példájára elfogadtatni, ami el is elfogadtatott.

Ezen előzmények után a tárgyalások leglényegesebbjei következők valának:

Fölolvastattat a rókus-városi gyógyszerész ügyében tett orvosi jelentés, melynek értelmében, a jelenlegi gyógyszerésznek kérelme ellen, ki a gyógyszerésztárt a belvároshoz közelebb hozhatni kéré, másfél órai vitalkozás után végre is az eddigi állapot maradása ment határozatba. Tárgyaltatott a helypénzbérlők ügye is, kik a viszonyok változta után, vállalatukkal fölmondván, letett biztosítékukat visszaadani, s az őket illető járulékokat megtéríteni kéri. A vizsgálat beadványai megvitatása után az illetők kérelmének teljesítése elválasztassék, elfogadtatott.

Fölmerült a fazekas céhnek abbéli kérelme is, melynél fogva kéri a t. tanácsot és közgyűlést, hogy az tüzletköhöz szükséges földért — a régi gyakorlatra hivatkozva — az egyes székértől követelt 6 kr behozatali pénz ne követeltessék. E kérelem azonban a közteher-viselés elvénél fogva teljesíthetlenné nyilvánított.

A felsővárosi kántor ügyében tett panasz elintézése a tanügyi bizottsághoz utasított, mely a méltányos panaszokat figyelembe vévén, a közobajnak minél előbb megfelelni iparkodjék.

A városi tanácshoz megküldött képzőművészeti terv szinte fölolvastatván, határozatott, hogy Szeged város mint alapító tag egy részvényt elfogad, melyért a járuló százalékot a kijelölt időben fizetni fogja.

A nm. helytartótanácsnak a londoni világkiállításra vonatkozó iratára határozattá lón, miszerint erről a céhek tudósítassanak, hogy a pesti központi bizottságnal a versenyezni szándékok magukat idejében érintkezésbe telessék. E sorok írója reméli, hogy városunk iparosai jeles készítményeiket nem késenednek a nagy világ bírálata alá megküldeni annyival is inkább, minthogy ez semmi költségbe nem kerül, a kiállott versenyből pedig haszon és világszerete elterjedő dícséret származhatik.

Az évszakonkinti hurcolkodás tekintetéből tett kapitányi javaslat, mely a kiköltözés napját mindenkor a hó 1-ső napjára határozza, elfogadtatott.

A Katona József szobra leleplezésének ünnepélyére meghívó sorok fölolvastatván, elfogadtatott az indítvány, hogy Szeged is képviselve legyen Kecskemét városának ezen, a művészet és tudományok iránt tanusított kegyeletes ünnepélyén.

A helybeli kereskedelmi testületnek a váltóügyek elintézésére vonatkozó irata mint melléklet a mult közgyűlésen e tárgyra nézve hozott határozatához csatoltatni elrendeltetett.

Midőn jelen közgyűlési közleményünket ezzel bezárjuk, egyszer mindenkorra kijelentjük, hogy a talán néhol előforduló tényállás hiányosságát — a megkereső figyelmeztetésre — a legkészségesebben helyreigazítjuk, annyival is inkább, minthogy közleményünkkel addig nem várhatunk, míg a jegyzőkönyvből a talán néhol szükséges egybehasonlítás megtehető.

Egypár szó a nevek magyarítása ügyében.

Örömmel olvastuk a „Szegedi Híradó“ 38 ik számában 20 polgártársunk magyarított névsorát, s úgy tudjuk, hogy még hosszú sora a folyamodóknak fogja őket követni azon már tapasztalat igazolta elvnel fogva, mely e változtatást hathatósan indokolja. Nehogy azonban e lényegős dolog körül fölmerült tévedések újra meg újra ismétlőssenek, egyelőre is egypár szóval ohajtjuk az illetőket figyelmeztetni. Ugyanis:

1) Nem szükség, hogy éppen minden magyar családnév i vagy y végzetű legyen; de ha már valaki okvetlenül azt kívánja, akkor nevének hasonlóságot fordításától el kell állnia; mert az i végzet helyesen csak valamely helynévhez csatolható. Péld. Somhegy, Rény, Vérkut, Terem, Budavár stb. helynevekről van tudomásunk, s így ezek helyesen választvák. Mítsem tesz, ha a hely, melyről a név vétetik, csupán egy majorság vagy malom, vagy dűlő, vagy pusztá, vagy tanya ste. volna is.

2) Igen kedveli sok a fi végzetet, de ez meg csak személynevekhez csatolható helyesen, p. Pé-

terfi, Pálfi, Gáborfi, Zoltánfi stb., habár nem éppen keresztnévi nevek is azok, p. Apafi, Káldorfi stb. Ebből következők, hogy p. a Helfi, Sárfi, Kárfi, Szénfy, Ércfi ste. nevek nem célszerűen választottak. Azonban egyéb e tárgyra vonatkozó észrevételeinket máskor tán bővebben közlendjük. Addig is ohajtánók valamely bizottságnak kinevezését a beadott nevek megvizsgálása és a kérvényezők tájékozása végett. Az ügy megérdemli a figyelmes gondolkodást.

Karcsanyéki G.

Engedmények, vagy az 1848-ki törvények kellenek-e?

Csak rokon a rokonok keblébe ne mártana gyilkot. Haj! csak véréhez soha senki ne lenne kegyetlen. Nemzetem! és késő unokák, amit mi szereztünk, S szerzendünk ezután, nem dönti-e porba, homályba Egymás ellen ütött villongó kardotok éle?

Vörösmarty „Zalán futása“.

Leverő hatást gyakorolt reánk Benedek tábornagy és fővezérnek f. é. martius 24-én Veronában kelt kiáltványa, nem az okok súlya miatt, melyek a hazai törvényes állapotok számbavételét nélkülözik, hanem mert a gyanúsítás és alaptalan vád legmagasabb katonai méltóság és tekintély által emeltetett.

Kijelenti a magyar születési hadvezér, hogy a császár, a legőszintébb főrekréstől áthatva, mindazt megadta népeinek, amit a kor kíván és ami csak megadható józan észszel. Minden nemzetnek — mond — meg van engedve nemzetiségének szabad kifejtése, minden koronaországnak belügyeit illető saját önkormányzata, s egyes országok joga csak annyiban van korlátozva, amennyiben ezt az összes nagy állam érdekének egysége követeli, s a minden koronaországra vonatkozó egyfajta magasabb érdekek az összes országgyűlések tagjából összeállítandó birodalmi tanács számára főtartatván. És egyuttal ezen intézkedéseknek időszerű tovább fejlesztése is kimondatott.

Mégis — úgy véli a hadvezér — vannak elégtelenek, titkos és nyilvános főrekrések fordulnak elő az engedményezett jogok ócsárlása-, rosra magyarázása-, vagy éppen visszautasítására, de ennek oka — kockáztatja a megjegyzést — nem a nép számára adott engedmények csekélységében keresendő, vagy a császár tanácsosainak tulajdonítandó.

Okai ezen félreértésnek — folytatja a kiáltvány — azok, kik nem igaz barátai a hazának, kik ahelyett, hogy az adott jogok- és szabadságért köszöneteket fejeznék ki, s eszökkel és szívökkel oda törekednének, miszerint egy valódi nagy, erős és szabad Ausztriát alapítsanak, kétségeskedés, bizalmatlanság és elégtelenség létrehozásán fáradoznak. Ezek a megkezdett nagy mű megalakulásának akadályai.

Lássuk tehát az osztályozást:

Gátolják egy nagy, erős, szabad Ausztria alakulását — tábornagy ur szerint — a következő elemek:

- az ellenséges indulatu kormányok,
- az ezek által védett minden nemzetbeli forradalmárok,
- a belföldi gyakorlat nélküli ügyvédek és doktorok,
- a dies- és pénzszomjas ujságírók,
- az elégedetlen tanárok és tanítók,
- az eladósodott kisnemesség,
- a szónoklataikban önmaguknak tetsző hiú emberek,
- s néhány félénk mágnás.

Ezek okai az elégtelenségnek.

Következétesen csak árulók, alattomos szándéku emberek, kiknek valódi bátorságuk nincs, továbbá az ugynevezett proletarius része az intelligentiának izgatnak az oktrok ellen.

Ellenben tisztelik az engedményezett alkotmányt:

- minden osztály valódi értelmisége,
- a méltóságát, állását és kötelességeit fölfogó, szabatos gondolkozásu felső és alsóbb nemesség,
- a saját viszonyaikkal rendben levő derék polgárok és parasztok nagy tömege, kiknek jó szelleme a legénységhez érkező leveleikből is kitetszik, s a minden osztályban túlnyomó becsületesek többsége, kik a törvények és a rend természetes tovább fejlődésének utain járnak.

Borzadás fut idegeinken keresztül ez érzelmek és fölfogások bárgyu tévedésein.

Elvonatkozunk az osztrák tartományoktól, s közvetlenül csak a magyar alkotmányos királyság, illetőleg birodalom viszonyait fogjuk mérlegelni, szemben azon téveszmékkal, melyek a legmagasabb katonai kör észjárását oly ferde minőségben jellemzik.

Midőn Bonaparte Napoleon holtiglani consullá neveztetett, hozzá Lafayette levelet intézvén, többi közt ezeket írja: „a francia nemzet sokkal jobban ismeri tanulta jogait, semhogy azokat valaha egészen elfeledhesse, s talán most sokkal inkább képes azokat állandólag kívánni, mint a forradalom első izgalmaiban.“ Ha tehát Magyarország az engedményezett alkotmánnyal elégtelen és az 1848-ki alkotmányos jogokat követeli, bizonyosságau

veheti a fővezér annak, hogy azon öntudat, jogéret és elhatározás, melyet annak idejében Lafayette a francia nemzetnek tulajdonított, a magyar nemzet s a magyar birodalom összes lakossága által ez idő szerint szellemileg átörökölte van.

Magyarország az 1790—1. X. XII. t. cikke értelmében alkotmányos önállás- és törvényhozási joggal bír, s az 1847—8. III. t. c. szerint pedig független felelős magyar miniszteriumot nyert, s ezért nem fektethet súlyt azon kifejezésre, hogy a császár mindazt megadta népeinek, ami csak józan észszel megadható; mert ezen adomány érvénye ellen törvénykönyvét veti a mérlegbe, mint jogot, mi a kegyelmet, engedményt alkotmányos fogalmak szerint kizárja. De sőt kérdésbe tehetjük: Magyarország alkotmányos törvények, tehát királyi megerősítéssel is véteztett önállását, függetlenségét elvehette-e az osztrák kormány erőhatalommal, isteni és emberi jogok szerint? feleletünk egyenes: nem. Tehát nekünk adomány, ajándék, kegy, kegyelem, oktroj — melyeket semmire sem becsültünk, mert az adományozó által bármikor visszahúzhatók — nem elemünk; hanem ragaszkodunk törvényeink épségéhez, melyeket — mint Kőlcsey szépen mondja — a nemzet hozott, tehát ennek kötelessége is ótalmazni, s azokat eldödeink iránti hálátlanság s vérarulás vétke nélkül semmivé tétetni nem hagyhatjuk.

A pragmatika szankció kétoldalú állam-alapszerződés, s ennek értelmében nemcsak kötelességeink, de vannak jogaink is, és ezért az 1860. évi október 20-ki és 1861. évi február 26-ki cs. rendeletek az alkotmányos Magyarországot ki nem elégíthetik.

(Folyt. köv.)

Országgyűlés.

A képviselőház ülése május 16-án.

A mai gyűlés napirendjét a fölirat és határozat fölötti tárgyalás tette. Első, ki a tárgyalásban föl szólalt, Tisza Kálmán vala, ki a nemzet kívánalmait határozat alakban kívánja szerkesztetni; utána Szalay László emelt szót, s remek szónoklatban a fölirat mellett nyilatkozott. Várady Gábor osztja Tisza Kálmán nézetét, s a határozatra szavaz, s azért a felelősséget az egész nemzet előtt is magára vállalja. Kubinyi Rudolf föliratot ohajt, kit Bartal György váltott föl, s jeles beszédben, melyet roppant éljenzés közt végzett be, a fölirást pártolta; erre a gyűlés eloszlott, s folytatása következő napon 10 órára határozatott. Ez ülés részletesebb ismertetése az „Országgyűlési közlemények“ legközelebbi ívén fog következni.

Tárogató.

Helybeli ujdonságok.

— Föl vagyunk jogositva, figyelmeztetni azon t. irodalmi férfiakat, kik a „Szegedi Híradó“ban egykor kintizt 100 darab arany pályadíjért „Szeged története“ megírásával pályázni ohajtanak, miszerint irataikat szerkesztőségünkhez f. é. július végig beküldeni sziveskedjenek.

— a — A napokban rakodott meg a Tiszán — közel a vasuti állomáshoz — három hajó 2000 mázsányi lőkészlettel, s mint értesítve vagyunk, e készlet Károly-Fehérvárra van szánva.

— F. hó 15-én este ismét tüzvész jelentettek a harangok kongásai. A nagy szél dacára azonban csakhamar eloltatott a tűz. Mint halljuk, felsővároson csak egy ház égett le ez alkalommal.

— o — A „Ceres“ nevű gőzös gépésze, Schvabik Jakab f. hó 16-án délben egy embert mentett meg a Tisza hullámaiból. A sóház felől hozta a víz a már-már alá merülő szerencsétlent, kit a derék gépész észrevéven, két társával azonnal segítségre sietett, és sikerült is nekik a félholtat a hullámokból kiszabadítani.

Hazai tudósítások.

— Szentes, május 13. Teleki László meghalt! Mennyi csapás, mennyi fájdalom, mennyi szenvedés! Szegény magyar haza, hangosan zokogsz föl, mert jog- s szabadságért dobogó szivednek ismét egy itere pattant meg, mely újabb fájdalommal borítja el oly hosszú időn át kintzott beteg testedet. A bánat, keserűség hangján följajdulva így panaszkodánk egymásnak azon végzetes hírre, melyről f. hó 9-én megrendülve értesültünk. 10-én d. e. 10—12 óráig minden templom harangjainak szomoruan tompa zúgása hirdeté a nemzet nagy halottja temetését. A sötét gyszlobogók, a fővegek gyászfatyollal körítése — nemzeti gyászról, a bánatos arcok, a szemekben rezgő könyek mély fájdalomról tanuskodának, melyet csak akkor érezhetni, midőn a haza legválságosabb napjaiban egy hazáért, szabadságért hűn dobogó kebel, magas

röptü lélek a hazáért élve s a hazát imádvá hal meg. Az egész haza szerette, az egész haza gyászolja a nagy elhunytat; gyászoljuk mi is, a kegyelet, a hálatisztele, elismerés adóját leróni szent kötelességünknek ismerve, f. hó 18-án gyászünnepély tartását s 10 napig tartó gyász fölvetését határoztuk. Áldás emlékére! Vásárhelyi.

Kisteleken szinte megtarták gyászmenekét gr. Teleki halálának. Számos nép ment körmenetben harangok zúgásától kísérve a temetőbe, hol a szív kegyeletes imáival esedett örök nyugalmat a nagy hazafi hamvainak.

Aradon a szerbek egyháza tornyában azon harang adá meg a temetkezési jeladást elhunyt nagy hazánkfiá, gr. Teleki László tiszteletere, mely még eddig Tököli Sabbas, ezen egyház építőjének halála óta senki temetkezésére meg nem szólt. Szerb atyánkfiai szép tanuságát adák ez által testvéries indulatuknak.

Győrött f. hó 12-én este zavargás tört ki. A zavar oka következő: Mintegy 18—20 huszár a magyarországi események felől hamisan értesítettén, fegyverestül lovastul elszökött s jött Magyarország felé, de Rábaköznel az őket üldöző uhlanusoktól utóéretvén, közülök négyen elfogattak s Győrbe vitettek, hol a nép megtudva elfogatásukat, azoknak erőszakos kiszabadítását kísérlette meg. A helyőrség meghiusította a kísérletet, de a „Wanderer“ távirati sürgőnye szerint a részben fölfegyverzett népből három meghalt s 15 megsebesült. A katonaság részéről az ör agyonszurattott s több megsebesített. A következő nap a helyőrség megszorított s az egész éj nyugton folyt le, katoná-örök járnak éjente az utcákon. Ujabb tudósítások nyomán a győri 4 fogoly huszár Pettauból szökött haza többed magukkal, s midőn az ország határain magyarokkal találkoztak, első kérdésük volt: Hol táborozik most országunkban Garibaldi? Amint meghallották, hogy csöndesség van, fölkiáltottak, hogy most nekik rossz dolguk lesz. Valami 16 közülök a Bakonyba illant.

Debrecenben a fináncok már nemcsak adót szédnek, hanem a boltokat fölkeresik, s hol dohányt találnak, elkobozzák.

A „Trombita“ című lapot Kövér Lajos vette meg, s ezután az ő szerkesztése alatt fog megjelenni.

A „Presse“ Deákunk remek beszédében azt fedezi föl, hogy mi az 1848-ki törvények által mindent kérünk, s különösen vissza semmit sem adunk. Erre azonban jelesen válaszol a „P. N.“, midőn vezércikkében így szól: „Hát nem mondta Deák Ferenc, hogy fátváltottunk a mult szenvedéseire; elfeledjük, hogy 12 év alatt bűn volt a szabadság érzete, bűn volt ragaszkodásunk nemzetiségünkhez, bűn volt a legtisztább honszeretet is; elnyögjük, amint lehet, hogy a nyomasztó rendszer emberei e 12 év alatt országunk erejét kimerítették, a nemzet vagyonát elidegenítették, visszanyomjuk a fájdalmat annyi élet s annyi életöröm kioltásán is. Hát a „Presse“ nek ez semmi? Mit adunk mi? Adjuk azt, hogy Ferenc József Ö Főlségének, noha I. Leopoldnak nem fiágon leszármazó örököse, fejére tesszük a pragmatika szankció értelmében sz. István koronáját, s ezzel magyar királyságát törvényesítjük. Hát ez a „Presse“ előtt semmi? Adjuk végre azon biztosítást, hogy, ha az uralkodó törvényeinket megtartja, és magyar népe szeretetét megnyeri, akkor a vész beálltával, mint Mária Terézia alatt, újra föl fog kiáltani a magyar nemzet: Moriamur pro rege nostro. Vagy a „Presse“ előtt ez is semmi? A „Times“ nem úgy vélekedett, midőn legközelebb azt mondá, hogy a megelégedett Magyarországgal az ausztriai császár megint hatalmas uralkodó lesz.“

Vegyes hírek.

A „Journal des Debats“ című francia lap, mely a magyaroknak nem a legjobb barátja, Deák országgyűlési remek beszédére hivatkozva, reánk a legnagyobb dicsőretek szórja, mint olyan nemzetre, melynek ritka és becsületre méltó erénye — a törvény iránti tisztelet — oly egyszerű meghatározással nyilatkozik. S ezen ujság alig pár nappal előbb azt bizonyította, hogy Magyarország csak úgy állhat fönn, ha Austria többi tartományaival egyesül.

III.

A küldöttség, mely László kiadása végett Bécsbe ment, nem ért célt; mert Fridrik folyvást konokul vonakodott kiadni a gyermek királyt. Ennek következtében elkerülhetlenül szükségessé válván az erélyes föllépés, egyszersmind az is, hogy megszüntetvén a folytonos belsurlódásokat, zsarolást s minden egyéb rosszat szült, s a közegyetértést s Fridrik irányábani kényszerítő föllépést is lehetlenné tevő társakormány, egy csak a nemzet javát ohajtó s azt létre is hozni képes férfiú kezébe adassék a kormány gyepője.

Héderváry s párthivei, s a többi főkapitányok is mindent elkövettek, hogy hátráltathassák a valódi honfiak s az egész nemzet ebéli ohajtása létesítését, de hasztalan fondorkodtak; mert a Sz. Fehérvárott egybegyűlt rendek, s nevezetesen a nagy számmal összesereglett kisnemesség elhatározta, hogy megszüntetvén a hét kapitányi kormány, helytartó választassék, ki a jogot s rendet védve, kezelve a törvény pallosát s birja az állami főhatalmat mindaddig, míg teljes koruvá leendő László király, kinek minél előbbi hazahozatalaért esatába szállni késznek nyilatkozott az egész nemzet.

S e diszes, e fontos hivatalra kire bizhatta volna méltóbban az ország, mint legnagyobb fiára, a dicső Hunyadi Jánosra, ki alig, hogy a hon minden részéből a Rákoson összesereglett nagy néptömeg örömriválgásai közt beigtattatott hivatalába, már 20,000 emberrel támogatta a sürgetést, melyet László kiadására nézve Fridrik elé terjesztett.

A császár azonban mindamellett is vonakodott a magyar nemzet jogos kívánatát teljesíteni, s noha a becsületes jellemű Eicinger és Hahenberg osztrák főurak mindent elkövettek, hogy a magyar kormányzó törvényszerű kívánsága ne maradjon siker nélkül, Fridrik csak Cilleire és Schlickre hallgatott, s oly föltételeket tűzött ki, melyekből látható volt, hogy csak időt akar nyerni arra nézve, hogy Stiriában új hadi erőt gyűjthessen.

Hunyadi erre az osztrák és stiriái rendekhez járult, mire Eicinger ezeket a magyar nemzet követeléseire jogszerűsége felől meggyőzvé, ki-mondotta, hogy azon esetben, ha a fölkérendő pápa közbenjárására sem engedne Fridrik, öök is szövetkeznek a magyarokkal.

Honfiaink közül sokan nyilatkoztak a rögtöni kényszerítő föllépés iránt, s talán Hunyadi sem lett volna hajlandó elfogadni Eicinger javallatát, ha nem veszi hírét, hogy a szultán Drinápolynál nagy sereget gyűjtvé, Nándor-Fehérvár ostromára készült.

A kormányzó valamint a várnai csata előtt, ugy most is azon nézetből indult ki, hogy Európa minden fejedelmei kötelességében áll, a keleti császárságot védeni s ezen célból oda törekedni, hogy Európából végkép kiűzetessenek a törökök. E végre Budáról, hova Eicinger terve elfogadása után visszatért, a francia és siciliai királyokhoz, a velencei és genuai köztársaságokhoz s Olaszország

F. hó 14-én fogadta el császár ö fölsége az alsóház követeit Bécsben. A csehek és lengyelek nemzeti öltönytökben jelentek meg. Ez megemlékezésre méltó haladás, mert a trónbeszéd alkalmával a követeknek meg volt hagyva, hogy csak frakkban jelenjenek meg, és a cseheknek csakugyan ki kellett bujni csamarájokból. Akkor természetesen az alsóház elnöke még császári királyi volt. Ö Főlsége válaszában különös súlyt fektetett az egyes tartományok lehető legnagyobb önállóságára.

A „Patrie“ f. hó 12-ről következő érdekes tudósítást hoz: „Egy általunk épen most kapott bécsi sürgöny f. hó 11-ről este, a következő értesítéseket foglalja magában: Azt állítják, hogy egy a főnirt napon tartott miniszteri tanácsban elhatározott volna, hogy ha a Deák ur által indítványozott fölirat elfogadtatnék, az illetők még egy utósó kísérletet fognának tenni avégre, hogy Magyarországgal kialakvást (transaction) eszközöljenek; de ha ezen új kísérlet nem sikerül, akkor szét fognak oszlatni a pesti országgyűlést és a választókra hivatkoznának.

Türr tábornok, ki 5-én indult Genuából Nápolyba, utközben betér Nolába is, a magyar legióban mutatkozó rendetlenségek elhárítására. Türr aztán visszatér Turinba, a siciliai és nápolyi hadjáratról irt művét kiadni. A mű, mely egyszerre fog megjelenni olasz, francia, angol és német nyelven, (hát magyarul?) első hiteles leírása lesz e küzdelemben és dicsőségben egyaránt páratlan hadjáratnak. Garibaldi minden jegyzetét barátja Türr rendelkezésére bocsajtotta.

Páviában a „Sent. Bresc.“ szerint osztrák bizottmány födztetett föl; többen, kik com-promittáltak voltak, megszöktek, de oly iratokat hagytak hátra, melyekből kitűnik, hogy ezek az Abruzzokban lévő fölkelők főnökeivel összekötésben álltak.

Palóczy László fia f. hó 5-én Genfbe érkezett. Ö jelenleg az olaszoni magyar legióban szolgál, s értesülve a nemzetnek atyja iránt tanusított tisztelet- és ragaszkodásáról, az országgyűlésnek köszönő levelet szándékozik írni.

TÁRCA.

Szeged multja.

Remellay Gusztávtól.

II. korszak.

Ulászló trónraléptétől Hunyadi Mátyás halálaig.

II.

(Folyt.)

Szilágyi büszke volt erre, mert ő is kitűnőleg szerette a szegedieket, s amint végig lovagolt a vezénylete alá adott szegedi dandár előtt, annak minden tagja tekintetéből tiz pogány halálos ítéletét olvasta ki.

S ezen halálos ítéletek végre is hajtották a szegedi bajnokok, mert mindig azelőtt s azután is a hon diszkoszortója legszebb virágait képezték.

A Szávanál kivivott diadal után csakhamar ismét harcba kellett szállani Hunyadinak, mert Cillei Ulrik, László nagybátyja*) s Fridrik német császár, mint az osztrák ház feje által ki-nevezett gyámnok, Zsigmond király egy állítólagos adománylevelére hivatkozva, el akará foglalni mindazon javakat, melyeket Ivanko bosnyák király, ki nem rég magtalanul halt meg, birt volt Horvát- és Dalmátországban, s melyeknek a szent koronára kellett volna visszazállani. Mivel Ulriknak nem volt adománylevele, de ha lett volna, sem birt volna az törvényes jogalappal, természetesen gátot kellett vetni követelésének, melyet még azzal tetőzött, hogy Stájerországból hazánkba becsapván, fönnen hirdette, hogy neki, mint László gyámjának, engedelmeskedni kell mindazon országoknak, melyek a gyermekkirály örökségéhez tartoztak.

Bizton föl lehet tenni, hogy Hunyadi ezen, a Cillei ellen kezdett s győzelemmel végződött hadjáratában is sokan résztvettek a Szávához levonult, s ott, mint említém már, kitűnt szegediek közül. Mert megsérteném emléküket, ha föltenném, hogy midőn a nagy hős kihirdetvé, hogy új baj van a stájer határnál, zászlói követésére szólítá föl serege bajnokait, Szeged fiai közül nem találkoztak számosan, kik elszáguáltak vele új harc babért aratni.

S mivel kevéssel azután, hogy Budán elveztetett, mikép előbb szóval, s ha ez nem sikerülne, erővel is visszaköveteltessék Fridrik császártól László, Hunyadi az erdélyi határon (melyet a törökökkel szövetkezett Drakul vajda fenyegetett) Szeged felé sietett le, s utjában mindenfelé harcra hívta a hon harc képes fiait, ki merné kétségbe vonni, hogy ismét szép számmal küzdtek zászlói alatt Szeged fiai ezen új had alatt, mely által a gonosz Drakul nemcsak hadserege nagyobb részét vesztette el, hanem fejedelmi székét is, melyre III. Dán, a Hunyadi család rokona lépett.

*) Zsigmond második neje Cillei Borbála volt.

minden kisebb fejedelmeihez fölhívást intézett, s Lasoczky Miklós prépost és Frangepán István főúr által megkérlette a pápát, hogy tekintélye egész súlyát fölhasználva, kényszerítse Fridriket is a törökök elleni harcban résztvenni.

A pápa csakugyan rögtön Fridrikhez küldte s Európa minden fejedelmeit fölszólította, hogy gyors segílyt adjanak Hunyadinak. Az egyház feje e szép buzgalma azonban csak csekély eredményt szült, mert sem a siciliai király, sem a velenceiek nem teljesíték adott ígéretüket, s a pápai legatus fölhívására mindössze csak néhány ezer osztrák s német sereglett össze addig, midőn híre érkezett, hogy már megindult a szultán Drinápolyból.

A kormányzó átlátván, hogy ismét csak saját nemzete erejére kell támaszkodnia, ennek hősi lelkesedésében bizva, elhatározta, hogy nem várva be, míg a határokig jön az ellen, eléje megy s véres számadást tart vele.

Szeged felé vette utját, hol ismét szép számmal szaporodván serege, sietett le Titelhez, mert oda rendelte az erdélyi fölkelőket s Dánt is, ki 8000 könnyű lovast hozott.

Ezekkel egyesült a magyar lovasság, s így a szegediek egy része is; a Dunáni átmenetel Kevinél történt, honnan az ugynevezett Rigo mező felé vonult a harszomjas sereg.

A Rigo mező gyászmenekézetű volt a törökökre nézve, mert ott ölte volt meg saját sátrában I. Murat szultánt Obelics Milos szerb hős a vesztett csata után, mely László fejedelem, a szerb nemesség disze s virága életébe került.

II. Murat épen Hunyadi méltó fegyvertársát, legerősebb várát, Kroyát ostromolta, midőn a vele titokban cimborázó Brankovics követe által értesült, hogy Hunyadi már átkelt a Dunán, Scander bégnek azt ígérte, hogy Albánia független fejedelmének ismeri el, ha nem háborgatja, míg Hunyadival küzd, de a jeles s jellemes férfiú, híven az ígérethez, melyet a várnai csata előtt tett, kijelentette, hogy míg csak él, folyvást küzdeni fog a szent kereszt ellenségeivel.

Fejére véres boszút esküdve, indult el a szultán Sculari felé, hogy hátulról támadja meg Hunyadi, ki előtt Feriz bég állott.

A nagy bajnok arra számított, hogy elhalaszt-hatja a csatát, míg Scander bég a szultán háta mögött terem, s a dombokat foglalta el. Murat azonban azonnal, amint átkelt a Rascha folyón, mely a Rigo mezőt ketté hasítja, általános megtámadást kezdett.

(Folyt. köv.)

Irodalom és művészet.

Hantó Lajos „Évtan“ című munkára hirdet előfizetést. Az egész 5 füzet leendő. Előfizetési ár 5 frt, füzetenkint 1 frt. A pénzek junius közepeig Pestre Kilián György könyvvarushoz küldendők.

— Emich Gusztáv a jövő 1862. évre is kiadja Magyar- és Erdélyország nagy képes naptárát. Aláírási ára 1 frt, mely csak a naptár megjelenésekor fizetendő le. Az aláírási ívek június végeig Emich Gusztávhoz küldendők be. Megjelenik a pesti augusztusi vásárra.

— Müller Gyula is kiadja nagy naptárát a jövő évre „Alkotmányos Naptár“ cím alatt. Előfizetési ár 1 frt, mely május végeig a kiadóhoz küldendő.

— Demjén László kolozsvári könyvárus előfizetést nyit Deák Farkas beszélyeire, mely július hóban jelenik meg két kötetben. Előfizetési ár fűtve 2 frt, diszkötésben 3 frt.

— Ertl Bertalan kaposvári rajzmester előfizetést hirdet Kaposvár s tájékanak természet utáni rajzára, mely finom papíron könyvomatú képekben fog megjelenni. Előfizetési 1 frt 80 kr-ával május végeig az említettél. Kaposvár leiratát és törvényét írja Büky Miklós ur.

Színházi napló.

— Kedden és szerdán adatott „Kipfelhauser és barátja Kremmer“, új vígjáték írta B. Miska. — Ez alkalmi inkább bohózat mint vígjáték, ha nem számolhat is hosszú életre, de újdonságánál fogva mégis megtöltte kétszer egymásután közép számú hallgatósággal a színházat. Szathmáry mint Kipfelhauser csak a komikumot adta sikerülten, de a szerep komolyabb mozzanatát nem láttuk játékában kifejezve. A szerepébe beszűrt hevenyészetre, a csekély tetszésnyilatkozat után, észrevehette az illető, hogy ez szerepe közül el is elmaradhatott volna.

— Csütörtökön a „Vén bakancsos“ került színpadra. Az ismert darabnak azon kényes oldala van, hogy a közönség mindig jobb előadást kíván a látottaknál; s ezuttal szinte ilyen megjegyzéseket hallottunk. A korcsmáros leánya szerepét Tőkés Emilia annyira bensőséggel és hűséggel adá, hogy a közönség többször nyilvánítá játéka alatt. Frici szerepét Szabó J. saját modorában elég komikummal adá, csak a falánksági tulajdon volt vékonyan személyesítve. Filippovics a vén bakancsos fia szerepében főleg az énekrészt jól betölté. A vén bakancsos szerepében hiányzott azon entusiastá, ki a gyalogság dícséretében oly ellentétet képez az apa és fia között. Közönség csekély számmal.

Szombaton, május 18-án

Szabó József igazgatói jutalomjátékaul itt először:

Egy a mi népünköl.

Midőn a mai előadásra a t. c. közönséget figyelmeztetjük, azt nemcsak a fáradszorgalmu igazgató iránti figyelemből tesszük, hanem azon általános hatáskör fogva is, melylyel a mai darab egyéb városokban is fogadtatott. Különösen a jutalmazandó e darabban komikai ereje egész teljével fogja meglepni a t. közönséget.

Nyílt posta.

— Bérmentetlen leveleket csak rendes levelezőinktől fogadunk el. — A szentesi és csongrádi levelekre magánlevelekben válaszolunk.

Hibaigazítás.

Utósó számunk közgyűlési rovata 15 sorában következő értelemzavaró szöveget „a közgyűlési terem jól megtelt“, így kérjük kiigazítani: „a jól megtelt közgyűlési terem.“

ÜZLETI HIRNÖK.

(Sz.) Szeged, május 17-én 1861. A vidéki piaci tudósítások ugyan kissé kedvezőbbek, de nálunk még mindig az előbbi ár tartja magát, s a gabonaemlék kelendősége egyre növekszik, főleg tengeri keresztet kivételre.

A repcére nézve még kevés kérdés történ, s azt állítják némelyek, hogy ha nem a legjobb is — de mindenestre középszerű termés mutatkozik.

A juhnyírás már megkezdődött, főleg a közönséges gyapjuaknál; már vidéki vásárlók is mutatkoznak piacunkon, de termelők még nagyon kevesen; egyedül a már előbbi szerződésnél fogva eladottról van szó.

Az agio ugyan nevezetesen alászállt; de ez a gyapjura semmi befolyást nem gyakorolt, mert a magas gyapjuárak nem egyedül a külföldtől függnek, hanem a belforga-

lom gyarapszik, s a hazai gyártmányok, melyek nagy kelen-dőséggel örvendnek, tartják oly magasan a gyapjuárt.

Üzleti terményárak: tisztabuza köble 10—10 frt 50 kr.; rozs 6 frt 80 kr.—7 frt; árpa 4 frt 30—80 kr.; zab 3 frt 20—80 kr.; köles 5 frt 50 kr.—6 frt 50 kr.; tengeri 4 frt 20—40 kr.

Szegedi piaci árak: Borsó mérő 6 frt. Lencse m. 6 frt. Paszuly 2 frt 90 kr. Köles 3 frt — kr. Burgonya 1 frt 60 kr. Marhahus fontja 22 kr. Juhhus 18 kr. Sertéshus 20 kr. Szalonna mázsája 30 frt 40 kr. Zsir itc. 48 kr. Lángliszt mázsája 14 frt — kr. Zsemlyelisz m. 9 frt 40 kr. Kenyérlisz itc. 8 kr. Kukoricalisz itc. 3 kr. Árpadara 2 itce 12 kr. Köleskása itc. 8 kr. Rizskása fontja 24 kr. Faolaj fontja 80 kr. Repeolaj 36 kr. Lenmagolaj 54 kr. Faggyu mázsája 42 frt —

kr. Faggyuagyertya öntött fontja 44 kr, mártott 36 kr. Szappan fontja 28 kr. Kőrösa öle 15 ft — kr. Tölgyfa 12 frt — kr. Lágya 9 ft — kr. Kőszén vékája 48 kr. Széna m. új 1 frt 60 kr. Szalma m. 60 kr. Kender m. 38 frt. Len 24 frt.

Bécsi pénzfolyam május 16-án.

5% metalliques 69.10; nemzeti kölesön 80.25; bank-részvények 788.—; hitelintézeti részvények 176.20; ezüst-agio 138.75; londoni váltók 139.—; arany darabja 6.62.

Vizállítás.

TISZA SZEGEDNÉL május 18-án 14' 0" 3"

Felelős szerkesztő: Szabó Mihály.

HIRDETÉSEK.

(111—3)

Figyelmeztetés!

Azon nők, kik magukat a tanító pályára képesítették, a tanító megkivántató elemi és képezési tanulmányokbani magánoktatásra, alulírott által kedvező feltételek mellett elfogadtatnak.

Szegeden, ápril 26-án 1861.

Kövecses Nándor,
főtanító.

(Lakása: belváros, keresztutca, 370. sz. a.)

(129—1)

Csergyűjtésül

300 lánec tölgyerdő

a jelen évre átengedendő. Azok, kik ezt csupán e célra bérbe venni ohajtják, bővebb tudomást nyerhetnek alulírtaknak Csanádon a Marospartonak lévő irodájukban.

Csanád, május 16-án 1861.

Korek testvérek és Schulz.

(130—1)

T. Pataky István

magánoktatást ad következő tantárgyakból, u. m. a magyar és német nyelvben, az új rövid kereskedelmi számadásokban, a rajzban, a német, magyar és törtszépírásban, és minden, kereskedőnek szükséges tanulmányokból.

Azon egyének, kiknek a számtanban egy kevés gyakorlatuk van, 1—2 hó alatt az új modort legkönnyebben megtanulhatják.

Lakása: Palánkban, buzatér, 439. szám alatt.

Még csak 30 köböl

minden egyéb fűmágtól ment, megpróbált, vetni való **PAPRIKA-KÖLES** Heszler József ácsmeter ur házában kapható. (123—3)

(118—4)

Egy gyakornok kerestetik.

Könyv-, mű- és íróanyagárú-kereskedésem számára egy gyakornokot ohajtók fölfogadni, ki legalább az algymnáziumi osztályokat elvégezte, a magyar és német nyelvet helyesen beszéli s jó írással bír.

Szeged, május 8-án 1861.

Burger Zsigmond.

(131—1)

Ujonan nyitott cukrászbolt.

Alulírott tisztelettel tudatja a t. közönséggel, hogy Palánk-belvárosban, 216-ik házszám alatti Egzessyféle házbán, a sétány átellenében egészen újból szervezett **CUKRÁSZBOLTOT** nyitott, melyben **fris cukros-, vaj- és élesztős-sütemények**, finom és csinosan készült **torták, cukor- és csokoládé-csemegék**, ugyszint a legjobb **fagylalt, jeges kávé és fagyos tevek** (Sulze), továbbá **cukor és gőzben főtt gyümölcsök és befőzettek**, egy finom **likörök** a legjutányosabb kiszolgáltatás mellett naponta kaphatók, és bármely megrendelések gyorsan és pontosan teljesíttetnek.

Alacs György, cukrász.

Melléklet: „Országgyűlési közlemények“ 5-ik iv.

Nyomatott a kiadó-tulajdonos Burger Zsigmond könyvnyomdájában.

(121—3)

MERTZ TESTVÉREK

ajánlják a t. c. közönségnek a **Kárász- és Könyök-utca sarkán a „kék esilaghoz“** címzett

fűszer-, festék- és borkereskedésüket,
valamint

pitlingalmi lisztraktárukat,

nagyban és kicsinyben, pontos kiszolgáltatás s a lehető legolcsóbb határozott árak mellett; ugyanott kapható

muhar és bükköny

nagy mennyiségben.

(124—3)

Irodámat a színház- és kárászutcai Árvayféle házba tettem át.

Lakásom: árok-utca, Schmidt-ház 1-ső emelet.

Okrulsky Aurél,
ügyvéd.

(113—3)

Porcellán- és kőanyag-edény.

Alóljegyzettek miskolci kőanyag-edényből jól rendezett

gyári raktárt

bírnak, szilárd gyári árak mellett; nemkülönben ajánlják a minden igényeknek megfelelő gazdagdon ellátott

porcellánedény-árutelepüket,

a legjutányosb árak biztosítása mellett.

Fischer és Schopper.

(Szegeden, iskola-utca.)

(125—3)

Ujonan nyitott vendéglő.

Özv. Rákitsféle ház utcaira nyíló helyiségében alulírott vendéglőt nyitván, ajánlja legizletesebben készített **etkeit**, s legtisztább bor és kőbányai sör **italait**, a legkészségesb szolgálat mellett.

Nagy Márton.

HERZ orvos

BRAMA WATER óvszere

külső betegségek ellen.

Ezen 10 év óta többféle kísérleteknél bebizonyult, egészen ártatlan gyökerek főzéséből nyert és tudományos elvek szerint készített

tisztítószert

ragadó belegségek

igen veszélyes megmérgezésétől megóv.

Mindkét nemnek egészségét föntartja, a tehetlenséget elhárítja s a férfias erőt helyreállítja, ideggyöngüléstől és a legszörnyebb betegségek s következményeitől megment. Azon óriási haladások, melyek az orvosi vegytan területén történtek, sok évi vizsgálatok és kísérletek után egy szert eredményeztek, mely igazi hasznossága által, bizonyára a legnagyobb elismerésre reménylhet.

Kapható Szegeden Kovács A. és Kovács M. gyógyszerész és Fischer és Schopper uraknál.

Kereskedők, kik raktárt átvenni szándékoznak, **Brama Water főszelküldési raktárhoz Pesten** (bécsi utca 2. sz. a.) intézzék kívánalmaikat.

Egy hatszögletes lepecsételt eredeti üvegnek ára használati utasítással 1 frt o. e. (128—2)

(119—3)

Hizott ökrök eladása.

A nagy sz. miklósi gróf Nákó jószágigazgatósága által tudtul adatik, hogy a Torontál megyebeli (Szegedhez 6, N.-Kikindához 3 mértföldnyire fekvő) nagy-sz. miklósi uradalomhoz tartozó pusztákon **68 darab hizott ökör** eladó. Közelebb értesítés a n.-sz. miklósi uradalmi irodában nyerhető.

Gróf Nákó jószágigazgatósága által.

(122—3)

Lakváltoztatás.

Mozgay Károly

tisztelettel tudatja a t. c. közönséggel, hogy folyó hó elejétől **férfiruhakészítő üzlete és lakása** az iskola-utcában az **oroszlán-kávéház** átellenében lévő **saját házában** létez.

Burger Zsigmond

könyvkereskedésében megjelent:

Történelmi és vallástudományi értekezések.

Közlő **Lőw Lipót**, szegedi főrabbi. — Ára fűtve 80 ujkr.

Az iparosok, vagy László mester.

Jutalmazott pályamunka. Irta **Barsi József**.

Ára 40 ujkr.

(85—6)